

เขามีเวลาเหลือในโลกนี้อีกสามเดือน...

เขาไม่เคยคิดว่าเรื่องเลวร้ายอย่างนี้จะเกิดกับเขาได้ เขาแข็งแรงและรักษาสุขภาพอย่างดีมาตั้งแต่หนุ่ม ออกกำลังกายสม่ำเสมอ ระวังอาหารการกิน เขาไปหาหมอเมื่อสัปดาห์ก่อนด้วยอาการปวดท้องอย่างหนัก ลันนิษฐานว่าเป็นเพราะในช่วงเดือนนี้เขาต้องไปงานเลี้ยงบ่อย ๆ

แต่หมอว่าไม่เกี่ยวกับการกินเลี้ยง โรคร้ายของเขาเริ่มมาระยะหนึ่งแล้ว มะเร็งลามจากลำไส้ใหญ่ไปยังตับและกระดูก มีน้ำหนักหลายคนจึงทักว่าเขาผอมลง

นายแพทย์คณิต ธรรมสภาวะ เป็นหมอประจำครอบครัวของเขามา นาน เป็นคนชอบลงมือทำมากกว่าพูด ตำแหน่งศาสตราจารย์มหาวิทยาลัย ในคณะแพทยศาสตร์ เป็นมือหนึ่งในสาขาโรคมะเร็ง ดังนั้นหากหมอบอกว่าเขามีชีวิตไม่เกินสามเดือน เขาก็จะไม่อยู่จนขึ้นเดือนที่สี่แน่นอน

นายแพทย์คณิตกล่าวว่า “ผมต้องบอกคุณตรง ๆ เพราะรู้ว่าคุณมี

ภารกิจที่ต้องสะสางเยอะ”

เขาเงยไปนาน ความคิดและจิตใจของเขาชาด้านเหมือนถูกผลักตก
หล่นน้ำแข็ง

“ผมจะทรมานมั๊ยครับ?”

“มะเร็งที่กระดูกจะทำให้คุณปวดมาก ใช่มั้ยครับ มันทรมาน แต่ผม
สามารถให้มอร์ฟีนคุณ เพื่อให้คุณผ่านช่วงเวลานี้ไปได้โดยไม่เจ็บปวด”

“มอร์ฟีนเป็นสารเสพติดไม่ใช่หรือหมอ? แล้วผมจะติดมันไหม?”

เขาถามแล้วก็หัวเราะ เขาเหลือเวลาอีกไม่มาก ถึงติดยาเสพติด ก็
เป็นอะไรไป

เขาจากหมอมาน ในบัดดลเขาเข้าใจคำว่า ‘ตายทั้งเป็น’ อย่างถ่องแท้...

เขามีเวลาเหลือในโลกนี้อีกสามเดือน...

สามเดือนคือเก้าสิบวัน เก้าสิบวันทำอะไรได้บ้าง? นอนดูอาทิตย์ตก
ดินริมชายหาดเก้าสิบครั้ง ปลุกต้นไม้เก้าสิบต้น หรือหาผู้หญิงสักเก้าสิบคน
มานอนเป็นเพื่อน

เขาไม่เคยคิดเรื่องความตายมาก่อน เขารู้ว่าตนเองยังไม่แก่ ยังมีเรื่อง
อีกมากมายที่เขาอยากทำ ชาวโรคร้ายมากะทันหันจนเขาตั้งตัวไม่ติด เป็น
ครั้งแรกที่เขารู้สึกว่ ชีวิตคนเราบอบบางอย่างไม่น่าเชื่อ

เขาซ่อนตัวในมุมหนึ่งของสวนสาธารณะลุมพินี ไม่อยากให้ใครเห็น
เขาในสภาพนี้ เขานั่งมาสองชั่วโมงแล้ว จิตใจเหม่อลอย ฟ่ำเริ่มเปลี่ยนสี
เป็นเทาหม่น ผู้คนเริ่มลดลง แล้วเขาก็ได้ยินเสียงคุยกันลอดมาจากพุ่มไม้

“นั่นตัวเหี้ย... แม่”

สัตว์เลื้อยคลานสองสามตัววิ่งข้ามทางเท้าไปยังบึงน้ำ เขามองลอด
พุ่มไม้จึงเห็นเด็กชายคนหนึ่งกำลังคุยกับแม่ คนเป็นพ่อนั่งข้าง ๆ

“อ๊วย! ตายจริง! ลูกอย่าใช้คำหยาบคายซีจ๊ะ เขาเรียกว่า ตัวเงินตัวทอง
จ๊ะ” แม่ตอบ

“แล้วทำไมเพื่อนผมเรียกคนอื่นว่า เหี้ย ละครับ?”